

Nr 129.

Av herr **Pålsson**, *angående skrivelse till Konungen med begäran om förslag till ordnande av bostadsfrågan för provinsialläkare å landsbygden.*

I årets statsverksproposition ställes i utsikt vidtagandet av vissa åtgärder för lindrandet av bostadsbristen därigenom att staten efter hand själv ombesörjer bostäder åt sina tjänstemän. En tjänstemannakår, som har det svårast av alla att anskaffa för sitt yrke lämplig lokal, är den del av landets provinsialläkare, som till följe distriktsindelningen tvungits att söka sig bostäder i mindre samhällen på landsbygden. På de flesta ställen saknas lämplig bostad särskilt därför att mottagnings- och väntrum för patienter kräver rätt stort utrymme. Svårigheten att besätta en hel del lediga provinsialläkaretjänster är säkerligen också till stor del förorsakad av bristen på lämpliga tjänstebostäder för läkarna.

Denna fråga har också behandlats i den s. k. provinsialläkarekommittén, som i sitt betänkande framhållit, »att anordnandet av lämpliga bostäder för provinsialläkarna på landsbygden är en fråga av synnerligen stor vikt. Anordnas icke för läkaren lämplig bostad å stationsorten, blir det ingen annan utväg än att lämna läkaren tillstånd att bosätta sig på annan plats inom distriktet, där han kan lyckas erhålla en för sig passande bostad. Det har då inträffat, säger kommittén, att provinsialläkaren bor i ena ändan av distriktet och att apoteket, som helt naturligt måste vara stabilt, är beläget i motsatta ändan.» Ett sådant förhållande blir olidligt för befolkningen och besvärligt även för både läkare och apotekare och avsikten med provinsialläkareinstitutionen blir förfelad.

Kommitténs förslag innebar, att för provinsialläkaredistrikt med station för läkare å landsbygden landstingen skulle åläggas att, då bostad ej på annat sätt kunde beredas, anskaffa särskild läkarbostad och därefter

till läkaren upplåta densamma, och borde han tillika för densamma till landstinget erlægga en hyra av högst 1,000 kronor.

Beträffande kostnaden för en sådan byggnads uppförande, skulle densamma fördelas på stat och landsting samt den kommun, inom vilken läkarestationen vore belägen, eller eventuellt i stället för kommunen läkaredistriktet. Staten borde bidra med högst $\frac{1}{3}$ av kostnaden. Återstoden av kostnaden borde gäldas av landstinget, och landstinget skulle sedan i sin ordning äga att bekomma ersättning för hälften av sina utgifter av omfördälda kommun eller eventuellt av distriktet.

Ett sådant ordnande av provinsialläkarnes bostadsfråga även med avseende på fördelning av byggnadskostnaderna synes mig rimlig, och som detta säkerligen är ett verksamt medel att fylla de talrika provinsialläkarevakanserna i respektive distrikt, men ingenting därom nämnts i statsverkspropositionen och inget initiativ från regeringen kan väntas, vill jag härmed vördsamt föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhölle, att densamma snarast måtte för riksdagen framlägga förslag till ordnande av bostadsfrågan i provinsialläkaredistrikt med station för läkare å landsbygden.

Stockholm den 22 januari 1920.

Jöns Pålsson.